

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **X**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, IČ 000 07 064
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2025, č. j. CPR-39188-3/ČJ-2025-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabývá posouzením přiměřenosti uloženého správního vyhoštění zejména v kontextu tvrzené krátké doby trvání neoprávněného pobytu cizince na území České republiky.

I. Shrnutí stavu věci ve správním řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Pardubice (dále „*správní orgán I. stupně*“) rozhodla dne 23. 10. 2025 pod č. j. KRPE-91727-24/ČJ-2025-170022-SV (dále také „*rozhodnutí o vyhoštění*“ nebo „*prvostupňové rozhodnutí*“) dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále „*zákon o pobytu cizinců*“), o správním vyhoštění žalobce s dobou neumožnění vstupu na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále „*členských států Evropské unie a smluvních států*“) v délce jednoho roku. Počátek doby neumožnění vstupu byl stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Doba k vycestování byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, resp. odpadnutí zákonných důvodů způsobujících nevykonatelnost rozhodnutí. Ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování.
3. Důvodem uložení správního vyhoštění byl pobyt žalobce na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu od 1. 10. 2025 do 2. 10. 2025.
4. Proti rozhodnutí o vyhoštění podal žalobce odvolání. Na základě odvolání žalovaný změnil rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále „*napadené rozhodnutí*“) dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále „*správní řád*“) prvostupňové rozhodnutí v části týkající se doby neumožnění vstupu žalobce na území členských států Evropské unie a smluvních států. Uloženou dobu neumožnění vstupu žalovaný zkrátil z jednoho roku na šest měsíců. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“) ve spojení s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalobce v žalobě namítal nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění v kontextu okolností daného případu. Poukazoval na dobrovolné sjednání termínu na cizinecké policii, spolupráci žalobce se správním orgánem a délku doby nelegálního pobytu na území České republiky (1 den) a v schengenském prostoru (3 dny). Žalovaný se dle žalobce s těmito okolnostmi dostatečně nevypořádal. Běžnou praxí správního orgánu je vydání toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území, nikoliv správní vyhoštění. Žalovaný nepochopitelně přičetl k tíži žalobce setrvání žalobce na území České republiky po dobu odvolacího řízení.
7. Dále žalobce tvrdil, že se žalovaný zcela nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností zásahu správního vyhoštění do osobního a rodinného života žalobce, a to v kontextu judikatury Nejvyššího správního soudu (dále „*NSS*“). Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, správní orgány „*absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce*“.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na totožnost odvolacích a žalobních námitek odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

III. Přezkum věci soudem

9. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí pro účely přezkumu posuzoval jako jeden celek.
10. Žaloba není důvodná.
11. Úvodem soud uvádí, že má napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí obsahuje skutková zjištění i podřazení skutkového stavu pod rozhodnou právní úpravu. Závěry, k nimž žalovaný dospěl, jsou logické a přesvědčivé. Odvolací námitky, co do své podstaty shodné s žalobními námitkami, byly žalovaným dostatečně vypořádány.
12. Smyslem soudního přezkumu není při zachování zásady hospodárnosti a ekonomie řízení opakovat již jednou vyřčené. Soud proto může v odůvodnění svého rozhodnutí odkázat na přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu, resp. se s jeho odůvodněním ztotožnit, pokud je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno a soud nedochází k jiným závěrům. K tomu srov. například rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS; nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47. Všechny v tomto rozsudku uváděná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz.

III.a Zjištění ze správního spisu

13. Skutkový stav zjištěný správními orgány nebyl žalobcem v dané případě v zásadě sporován. Podstatou věci je nesouhlas žalobce s právním hodnocením věci.
14. Pro posouzení daného případu jsou rozhodné následující skutečnosti. Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky a držitelem jejího cestovního pasu. Na území Evropské unie přicestoval dne 16. 1. 2024 na základě maďarského víza. Do 30. 9. 2025 měl platné oprávnění k pobytu v Maďarsku za účelem zaměstnání. Dne 15. 9. 2025 přicestoval do České republiky na návštěvu ke známými, u nichž bydlí. Dne 2. 10. 2025 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, který provedl jeho pobytovou kontrolu. Žalobce je ženatý, má dvě děti. Manželka i děti žijí ve Vietnamu. Kontakt s rodinou je zachován. Je zdravý. Nemá žádné vazby (příbuzenské, majetkové) na území Evropské unie. Nemá překážky bránící jeho návratu do země původu, má se kam vrátit. Ve Vietnamu mu nehrozí žádný trest nebo nelidské zacházení. Neoprávněnosti pobytu v České republice si je vědom.
15. Správní orgány podřadily zjištěný skutkový stav pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců pobýval na území České republiky od 1. 10. 2025 do 2. 10. 2025 bez platného oprávnění pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Počátek neoprávněného pobytu byl určen v návaznosti skončení platnosti dlouhodobého povolení k pobytu vydaného v Maďarsku [viz *a contrario* čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016 (Schengenský hraniční kodex)]. Délka doby neumožnění vstupu na území členských států Evropské unie a smluvních států byla žalovaným s ohledem na konkrétní okolnosti případu, tedy délku doby neoprávněného pobytu žalobce a součinnost žalobce se správním orgánem I. stupně, zkrácena z jednoho roku na šest měsíců. Současně správní orgány odůvodnily, že důsledkem rozhodnutí o vyhoštění není nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce a dále že nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

III.b (Ne)přiměřenost zásahu správního vyhoštění do osobního a rodinného života žalobce

16. V dané věci není mezi účastníky sporu o tom, že žalobce od 1. 10. 2025 do 2. 10. 2025 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce tak porušil § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Formální podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce proto byly splněny. Zákon nestanoví minimální dobu, po kterou musí neoprávněný pobyt na území České republiky trvat, aby byla skutková podstata naplněna. Tedy i dvoudenní neoprávněný pobyt naplňuje skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
17. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Dle rozsudku NSS ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40, odst. 17, platí, že: „*Při posuzování přiměřenosti zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) musejí správní orgány poměřovat kritéria stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to rovněž s přihlédnutím ke kritériím vyplývajícím z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, Ünner proti Nizozemsku, body 57-58, rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, bod 39, rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, Nunez proti Norsku, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi se zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018-22, a další).“*
20. Ze samotné podstaty pojmu *přiměřenost* tedy vyplývá, že se tu poměřují minimálně dvě hodnoty, a to konkrétně právo na soukromý a rodinný život cizince s oprávněným zájmem státu na dodržování jeho právních předpisů. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35.

21. Žalobce v žalobě tvrdil, že se žalovaný zcela nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností zásahu správního vyhoštění do osobního a rodinného života žalobce, a to v kontextu judikatury NSS.
22. Námitka je nedůvodná. Soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v části týkající se posouzení nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do osobního a rodinného života žalobce neshledal. Žalovaný se k přiměřenosti dopadu správního vyhoštění vyjádřil na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí, správní orgán I. stupně podrobně na straně 5 až 7 prvostupňového rozhodnutí. Oba správní orgány přihlédly k okolnostem vyplývajícím ze správního spisu. Jejich závěr hodnotí soud jako správný a v podrobnostech na něj odkazuje. Oba správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů správního vyhoštění hodnotily i krátkou dobu neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky i součinnost žalobce se správním orgánem I. stupně. Správně však přihlédly i k dalším okolnostem, které uložení správního vyhoštění podporovaly, tedy zejména k absenci majetkových a rodinných vazeb žalobce na území České republiky, jeho rodinné zázemí ve Vietnamu, povědomí žalobce o skončení platnosti povolení k pobytu vydaného v Maďarsku a s tím spojený vědomý (byť krátkodobý) neoprávněný pobyt na území České republiky.
23. Délka doby neoprávněného pobytu na území České republiky představuje pouze jedno z kritérií, které jsou správní orgány povinny při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí hodnotit. Jejich povinností je přihlédnout i dalším rozhodným okolnostem, které vyplývají ze správního spisu. Uvedeným způsobem správní orgány postupovaly. Posoudily všechny okolnosti daného případu ve vzájemné souvislosti a dle soudu správně vyhodnotily, že v této věci zájem státu na dodržování jeho předpisů zejména pro nízkou intenzitu vazby žalobce na území České republiky, jeho nezpřetrhané vazby k Vietnamu, kde žije celá jeho rodina a absenci podstatných důvodů bránících v návratu žalobce do Vietnamu převyšuje zájem žalobce na pobytu v České republice. Krátká doba neoprávněného pobytu žalobce i součinnost žalobce se správním orgánem I. stupně se odrazila v délce stanovené doby zákazu vstupu na území, kdy žalovaný zkrátil dobu zákazu vstupu na území z jednoho roku na šest měsíců. Dle zákonné úpravy mohly správní orgány stanovit dobu neumožnění vstupu na území členských států Evropské unie a smluvních států až na pět let. Šestiměsíční doba zákazu vstupu na území není v kontextu zákonem stanoveného rozmezí a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu nepřiměřená.
24. Skutečnost, že žalobce vlastním jednáním přispěl k zahájení řízení o správním vyhoštění, čímž se přičinil o zkrácení doby neoprávněného pobytu na území České republiky na několik dní, neboť z titulu probíhajícího řízení o správním vyhoštění mohl na území České republiky pobývat, nemá pro posouzení dané věci v kontextu dalších okolností daného případu zásadní vliv a nemůže odůvodnit posouzení napadeného rozhodnutí jako nepřiměřeného ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. K tvrzení žalobce, že žalovaný nepochopitelně přičetl k jeho tíži setrvání žalobce na území České republiky po dobu odvolacího řízení, soud uvádí, že žalovaný na tuto skutečnost pouze poukázal v souvislosti s absencí kroků žalobce směřujících k legalizaci jeho pobytu na území České republiky.
25. K tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány nezjišťovaly veškerá hlediska rozhodná pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, soud uvádí, že správní orgán nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všechna kritéria uvedená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické. K tomu srov. rozsudek NSS z 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32, odst. 25. Správní orgány

v dané věci postupovaly v souladu s uvedeným rozhodnutím NSS. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.

26. Lze proto uzavřít, že žalobce netvrdil a ani jinak v průběhu správního řízení nevyšly najevo skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Pouze několikadenní doba neoprávněného pobytu žalobce a jeho součinnost se správním orgánem I. stupně není v kontextu dalších okolností daného případu důvodem pro vyslovení nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

III.c Vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území namísto rozhodnutí o správním vyhoštění

27. Žalobce v žalobě namítal nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění v kontextu okolností daného případu, tedy dobrovolného sjednání termínu na cizinecké policii, plné spolupráce žalobce se správním orgánem a délky doby nelegálního pobytu. Měl za to, že správní orgány měly rozhodnout pouze o povinnosti žalobce opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
28. Ke vztahu mezi uložením správního vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a uložením povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců se vyjádřil NSS například v usnesení ze dne 25. 10. 2023, č. j. 4 Azs 265/2023-16, odst. 28, a dále v rozsudku ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40, odst. 25. Dospěl k závěru, že „[z] právní úpravy [...] vyplývá, že správní orgán nemůže volně vybírat mezi uložením správního vyhoštění (§ 119) a uložením povinnosti opustit území (§ 50a). Pokud v řízení ve věci správního vyhoštění nebylo shledáno, že by správním vyhoštěním došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nelze režim uložení pouhé povinnosti opustit území vůbec využít.“
29. Námitka žalobce je nedůvodná.
30. Žalovaný se shodnou odvolací námitkou žalobce vypořádal na straně 4 napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že v projednávané věci bylo shledáno, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce (viz výše), nebylo namístě rozhodnout o povinnosti žalobce opustit území České republiky nebo členských států Evropské unie a smluvních států dle § 50a odst. 1 písm. c) či odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ani jiný důvod pro vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců v případě žalobce nebyl dle obsahu spisu dán. Skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců v souzené věci byla naplněna. Správním orgánům proto nezbylo než žalobci správní vyhoštění uložit.
31. Žalobce v žalobě tvrdil, že zcela běžnou praxí u správního orgánu je, že v případě pouze několikadenní doby nelegálního pobytu je vydáváno rozhodnutí o povinnosti opustit území. Tvrzení žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí vyvrátil. Dle žalovaného napadené rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí v obdobných případech. Žalobce své tvrzení neupřesnil (např. odkazem na spisové značky) ani jinak nedoložil, proto se soud námitkou nemohl blíže zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Soud shrnuje, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, proto nebylo namístě rozhodnout pouze o povinnosti žalobce opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.

33. Ze všech vyložených důvodů soud shledal žalobu proti napadenému rozhodnutí nedůvodnou. Protože v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlédnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 18. února 2026

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce